

Eleanor Corvin

WOODHILL

Romantasy s prvky hororu

WOODHILL

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Pavla Novotná, 2024

Cover © Adéla Stopka, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasnakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasnakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4887-7 (pdf)

Eleanor Corvin

WOODHILL

KING
COOL

Obsah

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola
22. kapitola
23. kapitola
24. kapitola
25. kapitola
26. kapitola
27. kapitola
28. kapitola
29. kapitola
30. kapitola
31. kapitola

Epilog
Doslov

*„Svět bude zlej,
pokud nezačnou lidi věřit v lidi.“*

Karel Čapek

1. kapitola

Zbožňovala jsem bouřky a déšť, který během nich nemilosrdně bičoval zem a nasýtil vzduch překrásnou vůní divoké vody. Obvykle jsem za podobných nocí usínala s úsměvem na rtech, uklidněná rytmickým bubnováním kapek o střechu, ale dnes jsem se převalovala z jedné strany na druhou a každý hrom mě budil z mělkého spánku.

Když jsem opět procitla, vztekla jsem zabručela. Potřebovala jsem se vyspat. Zítra mě čekala cesta do Nordfieldu a stezky poslední dobou přestávaly být bezpečné, takže by se hodilo, abych si odpočala a dokázala později lépe udržet pozornost.

Ozvala se další rána.

Přetáhla jsem si polštář přes hlavu. Možná že když se trochu přidusím, upadnu do kómatu.

Tentokrát to bylo hlasitější. A intenzivnější.

Prudce jsem se posadila. Nebyl to hrom, ale bouchání. Strnule jsem seděla na posteli a snažila se donutit ospalý mozek, aby vstřebal nejnovější informaci. Někdo mi klepal – nebo spíše bušil – na dveře uprostřed noci.

Tohle nebylo dobré. Návštěva v nočních hodinách v takovém nečase vždycky znamenala problémy. Nebyla jsem hloupá, abych běžela hned otevřít. Moc lidí za mnou nechodilo a těch pár jedinců, kteří se mi dokázali dostat pod kůži a stali se mými přáteli, by rozhodně neklepalo. Nedokázala jsem si představit, proč by se někdo za takové noci dobrovolně potuloval po cestách a riskoval tak, že narazí na nějakou mrtvou duši, která ukončí jeho život dřív, než by řekl švec.

A to se raději ani nezmiňuji o lopcích, kterých jsou v posledních týdnech plné lesy.

Zkrátka a dobře. Ten, kdo klepal, nesl problémy. Tím jsem si byla jistá.

„Víme, že tam jsi, temnonoško!“ ozval se zpoza dveří dunivý hlas, který mě rozechvěl po celém těle. Hrom oproti němu působil jako tichý, roztomilý zvuk kdesi v pozadí. Nehnula jsem se ani o píd'. Stále jsem v sobě živila malou naději, že když budu dostatečně dlouho potichu, odejde. Nesvítla jsem a v rozpadající se chatce byl klid jako v hrobě. Možná že střílel od boku a ve skutečnosti si nebyl vůbec jistý, jestli tady jsem.

Bušení zesílilo. Měla jsem pocit, že příchozí mé staré nebohé dveře, které už pár let akutně potřebovaly natřít, brzy prorazí.

„Máš přesně minutu na to, abys otevřela,“ informoval mě neznámý muž nesmlouvavým tónem. „Potom ty dveře vyrazím,“ dodal už výhružněji. Dokud jsem se roztřeseně nenadechla, neuvědomila jsem si, že celou dobu napjatě zadržuji dech. Zhluboka jsem nasála vzduch do plic a potichu vydechla. Musela jsem se uklidnit. Ať to byl kdokoliv, nesměl vidět, jak mě jeho přítomnost rozhodila.

Když jsem v duchu došla k závěru, že útěk nepřipadá v úvahu, tiše jsem zaúpěla. Cestou ke dveřím jsem přes sebe přetáhla svetr, který jsem večer nechala ležet na stole. Nelíbilo se mi, jak se mi nervozitou stáhl žaludek. Obvykle jsem si v nečekaných situacích dokázala zachovat chladnou hlavu, ale tentokrát jsem ten nepříjemný pocit nemohla setřást.

„Už jdu,“ zabrbkala jsem, když cizinec opět zabušil na dveře. Pevně jsem uchopila sekyrku, kterou jsem měla položenou u vchodu, a schovala ji za záda. Raději jsem čelila chodcům než živým lidem. U mrtvých jsem věděla, co od nich očekávat, ale u živých?

Tiše jsem pootevřela a s předstíraným klidem si prohlédla tmavolasého muže naproti mně. Musela jsem zaklonit hlavu, abych mu viděla do obličeje. Ten v okamžiku, kdy jsem otevřela, ozářil blesk.

Zamračila jsem se a doufala, že na mně nešlo vidět znepokojení. Nezarazila mě jeho mohutná postava ani nesmlouvavý výraz, ale svrchník, který měl na sobě. Černý kabát se zvednutým límcem mu elegantně splýval až na zem a na pravém boku se mu houpal meč. Sáhl do vnitřní kapsy a podal mi dopis. Věděla jsem, jaká pečeť na něm bude. Liška svírající v tlamě brk. Znak Woodhillu. Nedokázala jsem potlačit povzdechnutí.

„Můžeme dovnitř?“ vytrhl mě ze zamyšlení zvučný hlas. Překvapeně jsem zvedla pohled od dopisu a zadívala se za muže, který stál přede mnou. Teprve teď jsem zaregistrovala druhého chlapa, který postával za svým kolegou a uvolněně se opíral o zábradlí na verandě. Byl zhruba stejně vysoký jako jeho společník, ale o něco útlejší. Když přistoupil blíž, všimla jsem si, že na rozdíl od mohutného muže přede mnou má světle hnědé vlasy.

„Předpokládám, že je to řečnická otázka,“ zamumlala jsem a ustoupila jim z cesty. První muž se na mě pobaveně ušklíbl a v tmavě hnědých očích se mu mihl podivný stín, který mě zmátl.

„Světlo?“ zeptal se, když mě sjel pohledem od hlavy až k patě. Musela jsem s rozčuchanými vlasy a ve starém svetru a kraťasech vypadat hrozně.

„Na komodě,“ ukázala jsem, aniž bych se na něj přestala dívat. Neměla jsem v plánu nechat se zastrašit. Nemohla jsem si dovolit ukázat před cizinci svůj strach. Zejména před strážci z Woodhillu.

Odevzdaně jsem se sesunula na nejbližší židli, která ostentativně zavržala. Dopis jsem položila na odřenou desku stolu a zle se na něj zamračila, jako kdybych ho káravým pohledem mohla donutit zmizet. Připadalo mi, že se mi ten kus papíru vysmívá. Nemusela jsem být génius, abych uhodla, co se tam bude psát. Stráže a pečeť panství Woodhill byly dostatečným vodítkem.

„Kam?“ zeptala jsem se bez zájmu, když tmavovlasý muž zapálil svíčku a donesl ji na stůl. Muži si sundali kabáty a bez vyzvání se

posadili na rozviklané židle. Každý z jedné strany, jako kdyby mi chtěli zabránit v útěku, který se mi jistě zračil v očích.

„Přímo do sídla,“ ozval se světlovlasý muž, jehož melodický hlas mě zaujal natolik, že jsem svoji pozornost přesunula k němu. Měl tmavě modré oči, které si mě zkoumavě měřily. Pozoroval mě jinak než jeho kolega. Tohle byl pohled odhadující protivníka. Zřejmě se snažil posoudit, co ode mě můžou očekávat. Temnonoši byli známí svojí... různorodostí. Mírně řečeno. Každý jsme se se svým prokletím – nebo nadáním, jak s oblibou říkají vědci – vypořádávali jinak. Nebudu lhát. Většinou jsme byli dost divní patroni. Ostatně když vidíte mrtvé, jinak taky duchy, chodce, případně zatracence, zanechá to na vaší duši šrám.

„Určitě se najde nějaký temnonoš, který uvítá změnu prostředí,“ volila jsem opatrně svá slova. Cítila jsem, jak mi po zádech stéká pramínek potu. Při představě, že budu muset opustit svoji chatku, přátele a život, který jsem si tady vybudovala, se mi bolestně stáhl hrudník. Trvalo dlouho, než jsem našla místo, kde jsem byla šťastná, a tihle dva mi ho teď chtěli vzít.

„Je to nejžádanější pozice v regionu. Měla bys být nadšená, že můžeš vypadnout z téhle díry,“ zabručel tmavovlasý muž a vysloužil si tím ode mě rozzuřený pohled. Ano, tahle chatka už měla svá nejlepší léta za sebou, ale byl to můj domov! Cítila jsem se tady v bezpečí. Většinou.

„Nemluv o věcech, kterým nerozumíš,“ zavrčela jsem tiše a výhrůžně na něj ukázala sekyrkou, kterou jsem doposud pevně svírala v ruce.

„Umíš s tím vůbec zacházet?“ pozvedl pobaveně koutek úst, když moji příruční sekyrku spatřil. Železo odhánělo nejen zatracence, ale i vlezlé otrapy.

„To má být výzva k názorné ukázce?“ zeptala jsem se sladce a nevšímalá si rozpačitého odkašlání z druhé strany. Cítila jsem, jak nervozita ustupuje vzteku, který se nebezpečně dere na povrch. Toužila

jsem mu ukázat, že navzdory své výšce a postavě dokážu chlapovi zasadit slušnou ránu.

„Dřív než tady po sobě začneme házet sekery, mohli bychom se představit,“ povzdechl si modrooký strážce. „Jsem James a ten s prořízlou pusou je Aaron.“

„Já jsem Lexi,“ řekla jsem a odvrátila zrak od Aarona, který se pohodlně opřel o židli a vrátil se k průzkumu pokoje, ze kterého bylo zřejmé, že se nemám natolik dobře, abych si mohla dovolit nový nábytek.

„Byla jsi převelena na panství Woodhill. Oficiální nařízení máš tady,“ poklepal ledabyle na dopis James, přičemž mě nepřestával upřeně pozorovat. Stejně jako o temnonoších se tradovalo, že jsou výstřední, o strážcích se povídalo, že tělo mají sice samý sval, ale v mozku průvan. Stačil mi však jeden pohled do Jamesovy vychytalé tváře a věděla jsem, že tenhle strážce v hlavě rozhodně prázdnou nemá. Temně modré oči si všimaly každého detailu. Zejména změn v mé mimice. Snažila jsem se nasadit nicneříkající výraz, ale byla jsem moc rozrušená z představy, že budu muset opustit Riverdale.

„Co se vašemu temnonoši stalo?“ zeptala jsem se, zatímco jsem otevírala psaní. Zběžně jsem přeletěla těch pár řádků očima. Nebylo tam nic neočekávaného. Úvodní zdvořilostní fráze, mé jméno, název nové lokace a podpis správce našeho regionu – Brodericka Woodhilla. Před dvěma lety jsem ho zahlédla v Bakertradu. Byla jsem moc daleko, abych si ho mohla pořádně prohlédnout, ale i zdálky bylo zřejmé, že kolem sebe dokáže šířit autoritu na míle daleko. Jakmile ho lidé zahlédli, raději dobrovolně ustoupili z cesty.

„Kdo říkal, že se mu něco stalo?“ vytrhl mě z přemýšlení Aaron, který už zřejmě skončil s hodnocením mého skromného obydlí. Když pomínu stůl, u kterého jsme seděli, měla jsem tu pouze skříň, komodu a postel, takže obhlídka pokoje nezabrala moc času.

„Nebudete ze mě dělat idiota, že ne?“ povzdechla jsem si unaveně.

„Sebevražda,“ skočil Aaronovi do řeči James. „A druhý zemřel během služby,“ dodal, když jsem se nadechovala k další otázce. Rovnou dva mrtví temnonoši? Páni.

„To vaše ,jedno z nejlepších míst v regionu‘ zní velmi krátkodobě,“ podotkla jsem sarkasticky. Aaronovi se na tváři začínal objevovat úsměv, ale když se podíval na Jamese, okamžitě nasadil neproniknutelnou masku. Vypadalo to, že Aaron měl smysl pro humor. Něco mi říkalo, že bychom si možná i rozuměli, kdyby mi sem nepřišel rozdupat mé naděje a sny.

„Teď vážně,“ řekla jsem pevným hlasem, ačkoliv jsem se uvnitř celá chvěla. „Mám tu zázemí, přátele a nejenže jsem spokojená se svým umístěním a prací kurýra, ale ta práce mi vážně jde. Nebylo by škoda přijít o zacvičeného posla?“

„Tohle není naše rozhodnutí. Jsme pouhý doprovod. Pokud máš ke svému umístění nějaké námitky, musíš je říct správci,“ utnul mě naděje James. Ačkoliv zvolil lehký tón, jeho pohled mi dával jasně najevo, že nemám na výběr. Odmítnout umístění by znamenalo vyhoštění nejen z regionu, ale pravděpodobně z celé střední oblasti, která zaujímal velké místo v samém srdci staré Evropy. Navíc by mi usekli palec, aby tak dali jasně najevo moji ostrakizaci. A po tom jsem opravdu netoužila. Měla jsem své prsty ráda. Všechny.

„Bydlíš tu sama?“ zeptal se se špatně skrývanou zvědavostí Aaron, ačkoliv podle jedné postele a věcí, co se tu povalovaly, musel odpověď znát. Ignorovala jsem jeho otázku a raději se otočila na Jamese, který mě celou tu dobu nespustil ze zřetele. Vypadal uvolněně a oči se mu pobaveně leskly. Nejspíš si všiml, jak mě otázka jeho partáka popudila. Nesnášela jsem, když se lidi ptali na něco, na co znali odpověď. Připadalo mi, že mě tak svojí otázkou zkouší.

„Před odchodem si musím ještě něco zařídit,“ oznámila jsem mu nekompromisně. Nejraději bych se za Ruby rozběhla hned a pověděla jí o tom, co se děje, ale bouřka nabývala na síle a nevypadalo to, že by se v nejbližší době měla utiřit.

„Půjdeme s tebou,“ odpověděl mi za něj Aaron.

„Samozřejmě. Jak jinak,“ odtušila jsem s úšklebkem.

„Noc musíme přečkat tady, ale hned ráno vyrazíme. Je tu bezpečno?“ zeptal se James věcným tónem, přičemž se otočil za sebe, aby si prohlédl dveře, které vedly do koupelny. Nemusela jsem se ptát, jak svoji otázku myslí. Určitě se neptal na lapky a jiné nebezpečné existence, které se po okolí potulovaly. Kdepak. Zajímalo ho, jestli jsou tady mrtví. Nebyli. O tom jsem se ujistila. Ačkoliv si mrtví na temnonoše zřídka kdy něco zkusili, spalo se mi lépe, když jsem věděla, že jsem tu sama.

To byl taky důvod, proč se mi odtud nechtělo. Zvykla jsem si na svou samotu a soukromí. Celý život mě mrtví provázeli na každém kroku a samota pro mě byla vzácná. Bohužel jsem patřila mezi ty temnonoše, kteří vidí za oponu neustále, takže jsem byla nucena sledovat bloumání zemřelých ve dne i v noci, sedm dní v týdnu. A ano. Je to přesně tak deprimující a hrůzostrašné, jak to zní.

„Ano,“ přikývla jsem a bezděky se podívala na jejich silné kožené náramky, které byly jistě vyplněné směsicí soli a černobýlu. Ochrana před zatracenci.

Aaronovi pohled sklouzl zpátky na moji železnou sekyrku. V dnešní době měl u sebe každý něco železného, aby se ochránil před útokem zatracence, ale já jsem tentokrát nedržela svoji zbraň kvůli mrtvým, ale kvůli dvěma mužům, mezi kterými jsem seděla. Být se dvěma cizinci sama v domě bylo jednoduše nebezpečné. Popravdě jsem pochybovala, že by mi sekyrka k něčemu byla, pokud by se rozhodli, že mi něco udělají, ale potřebovala jsem alespoň nějakou iluzi obrany. Čím déle jsem je pozorovala, tím jsem byla nervóznější. Do funkce strážců byli vždycky vybíráni pořádní chlapi, kteří se uměli ohánět pěstmi, ale to nebyl důvod, proč jsem byla tak roztěkaná. Neděsila mě jejich velikost, ale postoj, ze kterého sálala dominance a neústupnost.

Atmosféra v místnosti začínala houstnout. Sevřela jsem sekyrku o něco pevněji v naději, že mě to uklidní. Když Aaron přesunul svoji pozornost zpátky ke mně, poznáním pootevřel oči. Uvědomil si, že se jich bojím. Byla jsem si jistá, že James k tomuto závěru došel už dávno, a proto se celou dobou choval uvolněně. Což bylo k vzteku. Myslela jsem si, že svůj klid hraji dobře.

„Na verandě máme věci,“ protnul ticho Jamesův vyrovnaný hlas. „Převlečeme se do suchého a pak bychom se měli trochu prospat. Cesta bude dlouhá,“ pousmál se v domnění, že tím zmírní mé obavy. Bohužel k utišení mé nedůvěry bude potřeba víc než polovičatý úsměv. Při pohledu na jejich zmáčené oblečení ve mně na kratičký moment zaplátl pocit studu. Zčásti kvůli tomu, jak se jim mokrá látka lepila na vypracovaná těla, a zčásti proto, že jsem jim nenabídla alespoň něco k pití. Za to druhé nemohl nikdo jiný než Ruby. Neustále mi vtoukala do hlavy, že bychom se k sobě měli chovat hezky. Zejména když nám ten druhý nic špatného neudělal. Oni mi nic neudělali. Nemohli za to, že sem byli posláni. Určitě byli po tak dlouhé cestě unavení a čerstvá bezinková šťáva by jim bodla. Nehledě na to, že jestli spolu budeme cestovat, měla bych se k nim alespoň snažit chovat zdvořile.

Když se Aaron vrátil s vaky, kývla jsem doprava, kde byla koupelna. Ukázalo se, že nedůvěra je oboustranná. Neodešli oba naráz. Nejprve se šel převléct jeden a potom druhý. Kdyby mi nebylo do pláče, určitě bych se téhle situaci zasmála.

„To je moc dobrý,“ řekl překvapeně Aaron, když ochutnal vodu s domácím bezinkovým sirupem. Následně celou skleničku vypil na ex. Fascinovaně jsem sledovala, jak v něm tekutina mizí.

„Hm,“ protáhla jsem rozpačitě a vzala si od něj prázdnou skleničku. Mezitím, co jsem nalévala i Jamesovi, který byl pořád v koupelně, se ke mně Aaron tiše přikradl. Prudce jsem se otočila a varovně se na něj zadívala.

„Nic ti neuděláme,“ pronesl zcela vážným tónem.

„Když to říkáš,“ pokrčila jsem skepticky rameny. Nemělo cenu zapírat, že se bojím.

„Správce ti nabízí dobrou práci.“

„To posoudím sama,“ řekla jsem pevným tónem, přičemž jsem doufala, že ho můj pohled odradí od pokračování v této konverzaci. Bylo pozdě. Byla jsem unavená a nevyspalá. Potřebovala jsem upadnout do hlubokého spánku, ve kterém bych alespoň na chvíli zapomněla na situaci, ve které jsem se ocitla, ale měla jsem takové podezření, že dneska v noci neusnu.

2. kapitola

Skepticky jsem si měřila dva přežvykující koně a cítila, jak se mé relativně vyrovnané duševní rozpoložení rozpadá. V noci jsem nezamhouřila oka, takže jsem měla spoustu času na přemýšlení a zhodnocení situace. Rozhodla jsem se, že k celé této záležitosti budu přistupovat s rozumem, ale jakmile mě dovedli ke koním, celý uklidňovací rituál byl pryč.

Neměla jsem koně ráda a soudě podle jejich děsivého hypnotického pohledu to bylo vzájemné. Obvykle se mezi věci, které mi nejvíce chyběly po pádu civilizace, řadily tampóny, toaletní papír a nutella, ale momentálně se do popředí dostala auta. Zastesklo se mi po časech, kdy se lidé ještě přepravovali pomocí nadupaného motoru a čtyř kol. Měli jsme auta, ovšem problém byl s naftou a benzínem. Docházely nám zásoby a to málo, co nám zůstalo, se používalo na pohánění generátorů ve větších sídlech, která také sloužila jako zdravotní zařízení – ačkoliv jsme se snažili využívat solární panely, baterie měly omezenou životnost. A nedělala jsem si iluze, že někdy brzy bude dost lidí na těžbu a zpracování. Nezůstalo nás tolik, abychom mohli rozjet výrobu. Čehokoliv. Soustředili jsme se na zemědělství a lov. Někteří to nazývají návratem do středověku. Rozdíl byl v tom, že lidé ve středověku se o sebe uměli postarat. Zato lidé jednadvacátého století se v tom přinejmenším zpočátku plácali jako ryby na suchu.

„Jsi nějaká bledá,“ poznamenal James, když kolem mě procházel. Na rozdíl ode mě se strážci alespoň trochu vyspali. Střídali se s hlídkou. Zřejmě se obávali, abych uprostřed lijáku neutekla.

„Půjdeme pěšky?“ ignorovala jsem jeho poznámku a dál se soustředila na koně před sebou. Byli tu jen dva. Třeba je v osadě prodají a dál půjdeme po svých.

„Ne. Pojedeš s jedním z nás,“ rozdupal mou poslední naději s lehkým úsměvem na rtech.

„K rybářským chatkám je to kousek,“ ukázala jsem za sebe, kde se nacházela cesta vedoucí do osady. Bydlela jsem na jejím severním okraji. Stranou od centra dění, ale ne zas tak daleko, abych si v případě nouze nemohla zavolat pomoc.

„Aaron tě doprovodí. Já zatím přichystám koně a obstarám nějaké zásoby.“

„Nemám v plánu utéct,“ zamručela jsem.

„V tom případě ti doprovod nebude vadit,“ ozval se za mnou Aaron, který v denním světle vypadal o trochu méně děsivě. V tmavých očích jsem zahlédla pobavení a celkově působil uvolněněji než včera. Podle toho chrápání, které se v noci rozléhalo po celé chatce, jsem naznačila, že se vyspal do růžova.

Muži si mezi sebou tiše vyměnili několik slov. Podrážděně jsem přešlápla z nohy na nohu. Takhle se ve mně snažili vzbudit důvěru? Raději jsem naposledy zkontrolovala své věci. Moc jich nebylo. Pár kousků oblečení, tři knihy a pečlivě zabalené sněžitko, jež bylo tou nejcennější věcí, kterou jsem vlastnila. Byla to vzpomínka na moji první přítelkyni Mary a život před pádem opony.

„Mám tam něco, co se nesmí rozbít,“ řekla jsem rozhodným tónem a podala batoh Jamesovi, který se mi dlouze zadíval do očí. Slunce už vykouklo zpoza mraků a v přímém slunečním světle víc vynikla rozdílnost mých duhovek. Právě oko jsem měla modré a levé zelené. Čekala jsem na nějakou vtipnou poznámku, jakých jsem si za svůj život vyslechla už habaděj, ale nic neřekl. Kupodivu mu rty zvlíhly lehký úsměv, který ale rozhodně nebyl posměšný.

Různobarevné oči byly zároveň to jediné zajímavé na mém vzhledu. Jinak jsem byla až nadobytčně průměrná. Dlouhé hnědé vlasy

mi splývaly na záda v prapodivných vlnách, jako kdyby se nemohly rozhodnout, jestli budou rovné, nebo kudrnaté, a kvůli tomu bylo těžké je zkrotit – proto jsem je často stahovala do gumičky. Výšku jsem sice měla lehce nadprůměrnou, ale nemohla jsem se pyšnit sportovní postavou ani ladnými křivkami, které by muže lákaly k pohledu. Zkrátka a jednoduše, měla jsem normální nevýraznou postavu. Jediné, na čem příroda nešetřila, byla má prsa. Alespoň něco. I když víc bych ocenila lesklé rovné vlasy, které by mě po ránu nechtěly udusit.

„Neboj se. Dám ti na batoh pozor.“

„Můžeme už jít?“ houkl na mě Aaron a přiměl nás tak přerušit oční kontakt.

„Ano,“ povzddechla jsem si a naposledy se podívala na svoji skromnou chaloupku, která byla poslední čtyři roky mým domovem.

Zahlédla jsem ji u stánku se zeleninou. Stála zády ke mně, ale dlouhé vlnité havraní vlasy byly nezaměnitelné. Snažila se vyměnit rybu za čerstvou zeleninu. A možná by se jí to i povedlo, kdyby se Julie, jíž stánek patřil, nezarazila a neotevřela překvapeně pusou.

Ruby zmateně vzhlédla. Nejprve spatřila mě, takže se jí na tváři objevil široký úsměv, ale jakmile uviděla můj doprovod, celá ztuhla. Obočí se jí zadumaně zkrabatilo a jindy veselé hnědé oči zahalil stín. Spěšně se rozloučila s Julií a nejistým krokem zamířila k nám. Nebyla jediná, koho Aaronova přítomnost znervózňovala. Většina lidí se nám raději vyhnula, než aby čelila jeho tvrdému pohledu, který opět nasadil, jakmile jsme se ocitli na malém náměstí.

„Můžeme jít k vám?“ zeptala jsem se tiše, když k nám došla. Nechtěla jsem to řešit uprostřed vesnice.

„Jistě,“ souhlasila a věnovala váhavé přikývnutí Aaronovi, který se objevil těsně u mého boku. „Odcházíš, že?“ dodala, když jsme vyšli z náměstí a měli na dohled chalupu, kde žila s Finnem. Finn byl taky temnonoš. Jeho schopnosti byly slabší, takže neviděl za oponu

neustále jako já, ale pouze v okamžicích, kdy se soustředil. Závíděla jsem mu. A nejvíce jsem záviděla lidem, kteří tuhle otravnou schopnost neměli a spatřili mrtvé pouze v okamžiku, kdy ti překročili hranici a stanuli tak ve světě živých. Jaké by to asi bylo, kdybych ustavičně o zatracencích nevěděla?

„Ano. Do Woodhillu,“ odpověděla jsem už nahlas a byla na sebe pyšná, že se mi při té představě nezlomil hlas. „Můžeme si promluvit o samotě?“ otočila jsem se na Aarona, který se chystal vejít dovnitř s námi. Copak mi nemůžou dopřát soukromí alespoň na to, abych se se svou přítelkyní rozloučila? Nakoukl dovnitř, a když zjistil, že chalupa má jen jeden východ a okna jsou situována na stejnou stranu jako vchodové dveře, přikývl. Ruby se na něj půvabně usmála a určitě chtěla říct něco zdvořilého, ale zahrnala jsem ji dovnitř dřív, než se stihla nadechnout, za což mě počastovala našťvaným pohledem. Občas jsem nechápala, kde se v ní ta dobrosrdečnost a věčný optimismus pořád berou. Ačkoliv jsem se taky snažila být víc optimistická, život ve mně zanechal hořkou pachutí, které jsem se nemohla zbavit. Bylo pro mě těžké věřit lidem. A ještě těžší se jim otevřít a vpustit si je do svého života.

„Ach,“ zamumlala, když si všimla mého utrápeného výrazu. Sevřela mě v pevném objetí. Zнала mě. Věděla, že mi trvalo doslova celý život, než jsem našla místo, kde jsem byla šťastná. Než to začalo jít s civilizací od desíti k pěti – od pádu opony, jak nazýváme noc, kdy se zatracenci začali dle libosti procházet mezi námi –, neměla jsem zrovna ideální život. A po zjevení mrtvých šlo všechno rychle do háje. Masakry v ulicích, zabíjení, rabování, znásilňování... a všechno tohle šílenství završila plicní chřipka, která byla poslední kapkou pro už tak rozpadající se společnost. Trvalo několik let, než se situace stabilizovala a my si mohli dovolit postupně vytvářet nové společenství. S novými centry, hierarchií a pravidly. Jedno z těch pravidel mě zrovna vyhání z mého domova.

„Já tam nechci!“ prohlásila jsem úplně zbytečně, protože můj vzdor mi čísel nejen z očí, ale i z postoje.

„Nebude to tak zlé,“ usmála se Ruby a povzbudivě mi stiskla dlaně, které se mi lehce chvěly. Případalo mi, že je až moc dobře naladěná a moje přesunutí jí vůbec nedělá vrásky. Že bych byla přece jen přehnaně pesimistická a všechno viděla černě? „Woodhill je dobře zásobovaný. Nebude tam nouze o jídlo. A bude tam teplo! Vzpomeň si, jak jsi v zimě reptala, když ses vracela do promrzlého domku,“ začala mi vyjmenovávat klady Woodhillu.

„Já vím, ale má to i své nevýhody.“

„A budeš tam ve větším bezpečí! Nikdy se mi nelíbilo, že žiješ tak odříznutá,“ pokračovala dál, aniž si všímala mého protestu.

„Taky tam bude víc chodců,“ skočila jsem jí rychle do řeči. „A nebudete tam vy,“ dodala jsem tišeji.

„Poradíš si s nimi, jako vždycky,“ usmála se povzbudivě. „Přestaň se tvářit tak depresivně,“ protočila oči a věnovala mi další úsměv.

„Co když se už neuvídíme?“ vyslovila jsem nahlas to, čeho jsem se nejvíc obávala.

„Uvidíme. A možná dřív, než tušíš,“ spiklenecky na mě mrkla. Nechápatě jsem na ni zírala. Rozhlédla jsem se po skromném obydlí, jako kdybych očekávala, že tam spatřím ještě někoho, kdo mi její nadšený výraz vysvětlí.

„Finn je taky přeložený?“ zeptala jsem se zmateně.

„Ne,“ zašklebila se pobaveně. Přiložila si ruce na břicho. Trvalo mi několik vteřin, než jsem pochopila význam toho gesta.

„Páni! Doopravdy?“ zeptala jsem se radostně. Finn s Ruby se o dítě snažili poslední dva roky. Moc jsem jim to přála, i když jsem si o ně dělala starosti. V dnešní době byla vyšší míra úmrtnosti nejen během porodu, ale i dětí všeobecně. Ačkoliv jsem chápala, proč správcové plně podporují početí dítěte, nebyla jsem zrovna fanoušek plánované reprodukce. Jednoduše se mi nelíbila představa, že přivedu dítě do této nejisté doby, a navíc mi nejspíš chyběl *ženský gen*. Netoužila jsem

po dětech. Vůbec. Možná jsem rozbitá. Anebo za to částečně mohlo to, že jsem byla temnonoš.

Na temnonoše je momentálně kvůli početí kladen velký nátlak. Autority si přejí, aby každý temnonoš zplodil potomka. Doufají, že je naše schopnost dědičná – o čemž pochybuji. Chtějí si vychovat generaci, která bude vidět za oponu. Tím by eliminovali problém se zatracenci a mohli se plně soustředit na vývoj společnosti.

„Finn to ještě neví. Nechci v něm vyvolat plané naděje, pokud bych o miminko přišla,“ ztišila smutně hlas. Ruby už jednou potratila. Kdyby neměla Finna, zničilo by ji to.

„Řekni mu to hned. Kdyby došlo na nejhorší, nesmíš si tím procházet sama,“ řekla jsem přísně. „Věřím, že tentokrát to vyjde, ale kdyby se náhodou něco stalo, chci mít tvoje slovo, že mu to řekneš. Nebudu tady, abych tě případně za tvoji tvrdohlavost nakopla do zadku,“ dodala jsem už o něco lehčeji, když jsem si všimla, jak posmutněla.

„Až mi slíbíš, že dáš Woodhillu šanci a nebudeš se nad vším skepticky mračit. Když jsme se tady usadily, daly jsme si slib, že nebudeme jen přežívat, ale zkusíme život skutečně prožít. A tohle je tvoje šance!“

„Woodhill je má šance?“ odfrkla jsem si.

„Ano. Nemysli si, že jsem si nevšimla, jak se poslední dobou uzavíráš do sebe. Knihy jsou sice pastva pro duši, ale neměly by být celý tvůj svět.“

„Mám ten svět ráda.“

„Já taky. Víš, že zbožňuju knížky, ale k životu patří i skuteční lidé z masa a kostí.“

„Hmm,“ protáhla jsem nepřesvědčivě.

„Takže? Čekám na tvůj slib,“ založila si ruce na hrudi.

„Fajn. Dám Woodhillu šanci,“ rezignovala jsem, když se ten upřený pohled nedal déle snést.

„Tvůj entuziasmus je určitě nadchne,“ zasmála se tiše mému poškozenému výrazu.

„A ty to řekneš Finnovi.“

„Řeknu.“

„Brzy se uvidíme,“ usmála jsem se tak sebejistě, jak jen to šlo. Každá žena, která čekala potenciálního temnonoše, byla *pozvána* do sídla regionu, aby porodila pod dohledem těch pár odborníků, kteří nám zůstali.

Doufala jsem, že jim to tentokrát vyjde a dítě se narodí zdravé. Protože jestli si někdo zasloužil stát se matkou, byla to Ruby.

Napjatě jsem seděla před Jamesem a snažila se ignorovat jeho blízkost. Určitě si byl vědom mé nervozity, ale našťastí byl natolik taktní, že to nekomentoval. Možná by bylo lepší, kdybych jela s Aaronem. Ačkoliv vypadal nebezpečněji, měl hravý smysl pro humor. James byl naopak tichý a přemýšlivý, což jeho pohledu propůjčilo intenzitu, která mi zježila chlupy na zátylku.

Nejraději bych si vyměnila pozice, jenomže pokud by byl přede mnou, nic bych neviděla. Cítila jsem se však před ním zranitelná.

„Takže, Lexi,“ pronesl líně Aaron, když nás dojel. „Kolik ti vůbec je?“

„Copak to nemáte ve spisu?“ nadzvedla jsem tázavě obočí. Každý, kdo byl schopný nahlédnout za oponu, byl zapsán v takzvaném kodexu temnonošů, který obsahoval základní informace o každém z nás. Věk, pohlaví, vzhled, rozsah schopností i místo působení.

„Dostali jsme tvůj popis, jméno a místo, kde se nacházíš. Věděli jsme, že hledáme někoho mladšího, protože je to tak lepší pro Abigail, takže...“

„Myslím, že podrobnosti by jí měl říct Broderick,“ zastavil ho ostře James.

„No jo, no jo,“ zabručel Aaron, ale nenechal se odradit v kladení otázek. „Takže kolik?“

„Není moc vycpaný,“ řekla jsem rádoby tiše Jamesovi.

„Vypadáš strašně mladě,“ ignoroval moji poznámku Aaron a dál netrpělivě čekal na moji odpověď.

„Nepřestane, dokud mu to neřekneš,“ upozornil mě s povzdechem James, když jsem dál zarytě mlčela.

„Dvacet čtyři.“

„Lexi je tvé pravé jméno?“ pokračoval dál bez mrknutí oka.

„To je moje věc,“ řekla jsem už trochu popuzeně a celá se napjala. Po pádu si spousta lidí změnila jména. Vlastně to tak udělala drtivá většina. Příjmení se vytratila úplně. Výjimku tvořili správci.

„Stůj,“ zavelel znenadání James a prudce zatáhl za oště. Kdyžby mě k sobě nepřitiskl, s největší pravděpodobností bych skončila pod kopyty odfrkujícího koně.

„Snad jsem zas tolik neřekl,“ začal si stěžovat Aaron.

James strnule a tiše seděl. Něco viděl. Jakmile si Aaron uvědomil, že je něco špatně, přestal si pro sebe mručet a začal pohledem putovat po okolí. Když jsem se nadechovala k otázce, spatřila jsem to taky. Tělo. Leželo pohozené kousek od cesty jen několik metrů před námi. Málem jsem ho kvůli vysokému porostu na krajnici přehlédla.

Ostražitě jsem se rozhlédla po okolí. Byli jsme na otevřené planině. Les byl moc daleko, takže nehrozil nečekaný útok.

„Chodec?“ zeptal se tiše Aaron.

„Ne. Žádný tu není. Navíc je kolem cesty tolik černobýlu, že by ho málokdo překročil,“ řekla jsem zadumaně.

„Počkej tady s Aaronem,“ rozkázal James a dřív, než jsem stihla cokoliv říct, zkušeně seskočil na zem. Vyděšeně jsem chytila oště a doufala, že ta kobyla nevycítí můj strach. Sakra. Raději bych šla zkontrolovat tu mrtvolu, než zůstala sama s koněm. Zvažovala jsem, že taky seskočím, ale nohy jsem měla ztuhlé a nerada bych skončila na zemi pod kopyty.

„Koně nemusím,“ vysvětlila jsem rozpačitě Aaronovi, který se zdviženým obočím sledoval, jak bojuju sama se sebou.

„Normálního člověka by znervózňovala spíš ta mrtvola,“ podotkl nenuceně.

„Nikdy jsem netvrdila, že jsem normální.“

„Á, temnonoška má smysl pro humor,“ usmál se široce.

„Lapkové,“ povzdech si James, když se vrátil. Začal se přehrabovat v brašně. „Okradli ho o všechno, včetně oblečení,“ dodal a s křesadlem a placátkou se vrátil zpátky k nebožtíkovi, aby ohněm očistil tělo od duše. Spalovali jsme všechny. Stačilo ožehnout kosti a duch zmizel.

„Prevíti. Mají štěstí, že nemáme čas, jinak by je čekal horší trest než provaz,“ řekl tvrdě Aaron a zadíval se k lesu. Oči mu potemněly a rysy ztvrdly. Věřila jsem mu každé slovo. Mělo by mě to vyděsit. Měla bych být strachy bez sebe, že cestuji s člověkem, který by dokázal zabít. Z představy popravby by mi mělo být špatně, ale žádný z těchto pocitů se nedostavil. Kdyby mi někdo před deseti lety tvrdil, že si na myšlenku zabíjení zvyknu a pohled na mrtvoly mi už nebude připadat nechutný, nevěřila bych mu. Na to se přece nedalo zvyknout, že ne?

Dalo.

Bylo až děsivé, na co všechno si člověk dokáže zvyknout.

3. kapitola

Čtyři dny cesty stačily k tomu, abych svůj názor na Woodhill rapidně změnila. Cestování na koních v úmorném vedru by donutilo i zločince těšit se do chladné cely. Horko z nás vysálo zbytek energie, takže když Aaron navrhl, že se před příjezdem na panství vykoupeme, rozlil se mi po tváři nadšený úsměv, který mé společníky nepatrně zarazil.

Během cesty jsem totiž většinu času byla potichu a psychicky se připravovala na změnu, která mě čekala. Nebyla jsem zrovna dobrým společníkem. James byl stejně tichý jako já a nevypadalo to, že by mu má zamlklost vadila. Na rozdíl od Aarona, který trpěl neovladatelnou potřebou ticho neustále vyplňovat. Z jeho sáhodlouhých monologů mě nejednou rozbolela hlava. Mezitím, co jsem v duchu upisovala duši ďáblu za balení ibalginu, kladla jsem si otázku, proč správce poslal muže tak rozdílné povahy, aby mě přivedli.

Byli jako den a noc. James svýma uhrančivě modrýma očima neustále ostražitě sledoval okolí a moc toho nenamluvil. Aaronovi se naopak pusa nezavřela a v tmavých očích mu hrály nezbedné jiskřičky, které prozrazovaly, že si je moc dobře vědom toho, jak nás svými řečmi otravuje, ale rozhodně nemá v plánu přestat.

„Jestli chceme dojet před setměním, musíme brzy vyrazit,“ zavolal na mě z břehu James, jakmile si všiml, že se od nich vzdalují. Užívala jsem si každé tempo. Zbožňovala jsem vodu. Mohla bych plavat celý den a neunavilo by mě to. Voda mi dodávala sílu. Stačilo pár minut a připadalo mi, že jsem připravená na všechno, co mě v sídle potká.

Spokojeně jsem si lehla na záda a vydechla. Slunce mě hřálo na mokré pokožce a nebyt Aarona, který plaval mým směrem, nechala bych se poklidně nadnášet na hladině celé odpoledne. Spustila jsem nohy dolů a opět ponořila trup. Byla jsem pouze ve spodním prádle a netoužila jsem po tom, aby si mě prohlížel, tak jako to dělal na břehu. James se zdvořile otočil, když jsem si přetáhla upoceně triko přes hlavu, ale Aaron mě sledoval s povytaženým koutkem úst a provokativně si začal sundávat své svršky. Odrhl pohled až v momentě, kdy ho James napomenul, aby mi poskytl nějaké soukromí.

Nebylo pochyb o tom, že si rád užívá, pokud dostane příležitost. Když jsme včera večer sbírali dřevo na oheň, prohodil pár dvojsmyslných vět, které doplnil pokřiveným úsměvem. Nepochybovala jsem o tom, že na ten svůj úšklebek ulovil už pěknou řádku holek.

„Ještě pět minut,“ zabručela jsem nespokojeně, když se zastavil poblíž mě.

„Woodhill je jen kousek odtud,“ kývl na mě a dvěma línými tempy doplaval až ke mně. „Můžeš sem pak kdykoliv zajít,“ dodal, když zaregistroval, jak se toužebně rozhlížím po okolí a obdivuji les, který obklopuje rybník. Byl tady božský klid.

„Takže budu moct opustit sídlo?“ zeptala jsem se ledabyly, ačkoliv mi srdce při té představě radostně poskočilo. Pomalu jsem se vydala zpátky ke břehu, abych nemusela čelit jeho hodnotícímu pohledu.

„Samozřejmě. Woodhill není vězení. Jen bys neměla panství opouštět sama. Ne vždy je v okolí bezpečno,“ poučil mě, když se mnou srovnal tempo. „V Riverdaldu se o sídle asi nic pěkného neříká, co?“

„Ne, to ne,“ zakroutila jsem hlavou a následně se na něj zkoumavě zahleděla. Jakýpak asi měl postoj k temnonošům? Názory na nás se dost lišily. Jedni nás pomalu uctívali pro naše nadání a druhí zatracovali a viděli v nás děti ďábla. „Jenom jako temnonoš mám dost smíšené pocity,“ přiznala jsem po chvilce váhání.

„Woodhill temnonoše nijak neutlačuje, jestli narážíš na tohle. Myslím, že tyhle časy jsou už pryč, a kromě těch pár fanatiků, kteří

nám tady kazí ovzduší, proti vám nikdo nebrojí,“ řekl tentokrát vážným tónem. Chtěla jsem mu věřit, ale jizva, která už navždy bude hzdit má záda, mi neustále připomínala, že ne všichni jsou s námi smíření.

Když jsme doplávali ke břehu, nejistě jsem postávala na mělčině. Čekala jsem, až vystoupí z vody, ale on se dál sebevědomě usmíval a pohledem mě pobízel, ať jdu jako první. James už stál u koní a netrpělivě na nás shlížel. Nešlo pouze o to, že bych se styděla. Věděla jsem, že v tomto úhlu uvidí na má záda, která předtím neměl šanci zahlédnout.

Čím déle jsem se dívala na jeho sebejistý výraz, tím větší jsem měla chuť smazat mu ho z obličeje. Nerada jsem svoji jizvu ukazovala, protože dokazovala moji slabost a bezmoc, když mi ji násilím vyřezali, ale náhle jsem pocítila potřebu dokázat mu, že ne všichni jsou s námi smíření a nebojí se dát to najevo. Ano, ponížili mě, ale svým způsobem jsem na sebe byla i hrdá. Nezlomili mě. Zničili mé tělo, ale ne mou duši. A to pro mě bylo podstatné.

Rozechvěle jsem vyšla na břeh dřív, než si své počínání rozmyslím, a nevšímala si ticha, které se za mnou rozprostřelo.

Nemysli na tu bezmoc, ale na to, že ses potom zvedla na nohy a šla dál, nabádala jsem se v duchu.

Nervózně jsem se začala utírat a snažila se nemyslet na to, jak je ta jizva ošklivá. Odhodlání ze mě však po chvíli začínalo vyprchávat. Rychle jsem na sebe navlékla triko, ačkoliv jsem byla ještě mokrá a oblečení se na mě lepilo. Aaron už taky stál na břehu. Cítila jsem jeho oči na zátylku.

„Tohle jsem už párkrát slyšela,“ ušklíbala jsem se, abych zamaskovala svoji zranitelnost. Zároveň jsem mu pohledem dala jasně najevo, že o tom nechci mluvit. Nejspíš můj výraz mluvil za vše, protože tohle bylo poprvé, kdy si svůj názor nechal pro sebe. Nespokojeně stáhl obočí a naposledy se podíval na má záda, jako by i přes látku trika mohl spatřit nápis *ďáblova děvka*, který byl kostřbatým písmem

vyřezán do mé kůže a natrvalo mi tak připomínal onu chladnou zimní noc, kdy mě přepadli tři muži a rozhodli se svůj názor na temnonoše zvěčnit na má záda, jako bych byla kus plátna, a ne živá bytost.

Když si všiml, že ho pozoruji, zadíval se mi do očí. Tentokrát to byl on, kdo uhnul pohledem jako první.

Většinou jsem cestovala do Nordfieldu nebo Bakertradu, takže o našem centrálním panství jsem slyšela jenom historky, které se z drtivé většiny týkaly jídla a pití. Bylo všeobecně známo, že Woodhill je dobře zásobený a správce umí hospodařit, takže tam nikdo netrpěl nedostatkem jídla, jak tomu bylo občas v Riverdal, kde jsme se živilí rybolovem. Nesnášela jsem ryby.

Jakmile jsme vyjeli na prašnou cestu, objevily se před námi první domky. Fascinovaně jsem sledovala malá útulná obydlí, kterých tu bylo víc, než jsem očekávala. Věděla jsem, že si kolem panství lidé začínají budovat příbytky a začíná tak kolem sídla vznikat nové městečko, ale rozhodně jsem nečekala, že jich bude tolik. Většinou jsme se bývalým vesnicím a městům vyhýbali, protože v nich byla větší koncentrace chodců – a zdivočelých psů, kteří se potulovali prázdnými ulicemi.

Nebyla jsem na takové množství lidí už zvyklá. Nejistě jsem tékala pohledem mezi jednotlivými obydlími, ze kterých vycházeli zpocení lidé, aby dodělali svoji práci a večer měli volno. Když jsme projížděli kolem hrncířky, upoutal moji pozornost chodec, který apaticky bloudil mezi domy. Vycházela z něj temná záře, která znamenala, že je za oponou, takže ho běžní smrtelníci nemohli vidět. Samozřejmě že ho neviděli. Kdyby ano, už by se po něm ohnali něčím ze železa nebo by po něm hodili rozdrčený černobýl.

Pokud by se zatracenec rozhodl projít oponou, která oddělovala naše světy, jeho záře by zbělala a už by byl nejen viditelný pro

všechny, ale také nebezpečný. Dokázal by se dotýkat předmětů, a dokonce i lidí.

A pak by zabíjel.

„Vidíš někoho?“ zeptal se James, když si všiml, jak jsem zbystřila. „Jsou tu tři,“ řekla jsem po chvilce pozorování. Další dva se ploužili kolem muže, který hobloval prkna. Vzduchem se linula vůně dřeva, která mě donutila slastně přivřít oči.

„Projdou?“ vytrhl mě z přemýšlení Aaron, který jel po našem levém boku.

„Nemyslím si. Jsou apatičtí,“ dodala jsem a zamračila se na nejbližšího chodce, který se v otrhaných starých hadrech šoural kousek od nás. Měli jsme kliku, že každý netoužil projít na naši stranu. Občas mi připadalo, že o nás ani nevědí. Věnovala jsem mu poslední pohled a povzdechla si. Deset let a my jsme pořád nic nevěděli. Měli jsme více otázek než odpovědí.

Chtěla jsem se zeptat na místní temnonoše, ale v okamžiku, kdy jsem se nadechovala k otázce, se před námi začala objevovat rozsáhlá zahrada, která obklopovala sídlo. Cítila jsem, jak mi brada při pohledu na prašné cesty lemované trávou, keři a stromy padá údivem dolů, ale nemohla jsem to zastavit. Spletité cesty vedly kolem celého pozemku, a kam až oko dohlédlo, se zelenala tráva.

„Konečně doma,“ usmál se nadšeně Aaron a zvědavým pohledem přešel po zahradě před námi. Vypadalo to, že někoho hledá. Před chvílí nadával, že už má rozbolavělý zadek, ale jakmile jsme vjeli do zahrad, jeho únava zmizela jako mávnutím kouzelného proutku.

„Je čas večere. Určitě tady nebude,“ protočil oči James. Tázavě jsem nadzvedla obočí a otočila se na Jamese, ale ten můj údiv ignoroval a místo odpovědi mě k sobě pevněji přitiskl a popohnal koně. Protestně jsem sevřela rty. Nemohli bychom ten kousek už dojít pěšky? Alespoň bych se tady porozhlédla.

Dokonce i v zahradách, jejichž cesty byly chráněny černobýlem, jsem zahlédla chodce, jak pomalu kráčí směrem k sídlu. Podle jeho

strnulého výrazu jsem usoudila, že taky nemá v plánu projít oponou. To jsou tady všichni mrtví tak apatičtí? Většinou se zatracenci snaží skrz oponu dostat, když vidí nebo cítí živé – vyjma temnonošů. Nás obcházejí obloukem.

„Vítej ve Woodhillu,“ prohlásil slavnostně Aaron, když se před námi začaly objevovat protáhlé věže zámku. Jakmile jsem spatřila drobné věžičky zdobící střechu, oči se mi úžasem rozšířily. Kdysi jsem podobné zámky viděla na pohlednicích, a ačkoliv se stará sídla šlechty dnes používala jako pevnosti, rozhodně nebyla v tak dobrém stavu jako tenhle novogotický zámek, který svojí nádherou dokázal vyrazit dech.

„Je neuvěřitelně... udržovaný,“ vyrazila jsem ze sebe nakonec s očima stále upřenýma na věžičky. To už jsme byli u hlavního vchodu. James seskočil jako první a galantně ke mně natáhl ruce. Vděčně jsem mu seskočila do náruče a užívala si pevnou půdu pod nohama. Štěrka, pokrývající celé nádvoří před zámkem, pod mýma nohama rozverně zaskřípal, jako kdyby měl taky radost, že už nesedím na té čtyřnohé bestii.

Nestihla jsem udělat ani krok. Z hlavního vchodu vyšel postarší muž s prošedivělými vlasy a přísným výrazem ve tváři. Ačkoliv byl docela vysoký, oproti obrovským dubovým dveřím s lomeným obloukem a se železným kováním vypadal nepatrně. Nedůležitě.

James pevně stiskl rty v tichém nesouhlasu.

„Správce vás očekával už po obědě,“ oznámil úředním hlasem bez jakýchkoli úvodních frází neznámý muž. Nedůvěřivě jsem si ho prohlédla od hlavy až k patě. Černé oblekové kalhoty a košile stejné barvy podtrhávaly upjatost, která se mu odrážela i v obličeji. Působil jako člověk, který se nikdy nesměje. Modré oči si mě s nezájmem přeměřily.

„Odvedeme koně do stájí a potom ji ke správci přivedeme,“ vložil se do toho Aaron.

„Slečnu odvedu já. Správce už čeká. Vy se můžete připojit později,“ řekl příkře a významně se podíval na Jamese.

„Jdi s Franzem. Potom za vámi přijdu,“ rezignoval James a povzbudivě se na mě usmál. Proč mi připadalo, že mě právě předhodil lvovi?

* * *

Podařilo se mi Franze popudit hned ve vstupní hale. S údivem jsem se zastavila pod vysokým stropem s křížovou klenbou a obdivovala zdejší architekturu. Musel si dvakrát hlasitě odkašlat, aby upoutal moji pozornost. Přísně stažené obočí donutilo mé nohy k pohybu. Dlouhými sebejistými kroky prošel dvěma salony, ze kterých jsem stihla zahlédnout jen pár kousků moderního nábytku, který v tomhle novogotickém zámku působil nepatřičně. Starý nábytek nejspíš odklidili a dali přednost praktičnosti. Posbírali z okolních domů nejlepší kusy a donesli je sem – jinak si nedovedu tu různorodost pohovek, židlí a stolů, které jsme míjeli, vysvětlit.

Franz se zastavil u dřevěného schodiště, které vedlo do horních pater, a nespokojeně zamručel. Přestala jsem zkoumat vyřezávaný strop a přesunula svoji pozornost k němu.

„Ačkoliv je v dnešní době ve zvyku tykání, správci se vyká. Pokud ti pan Woodhill dá rozkaz, splníš ho. Tady nejsme na venkově, kde se lidé hašteří jak slepice na dvoře. Všechno má svůj řád a ten se musí dodržovat, jinak vznikne chaos,“ řekl nadřazeným tónem, z kterého se mi zježily všechny chlupy na těle. „Jsem majordomus a mám na starosti všechen personál žijící v tomhle zámku. Tedy i tebe,“ dodal, když jsem nic neříkala. Na sucho jsem polkla. „Temnonoši bývají ubytovaní ve třetím patře, ale ty budeš poblíž správcovy neteře. Pokud nebudeš mít službu, budeš přispívat k chodu domácnosti. Práce tu je víc než dost,“ pokračoval monotónně dál, zatímco jsme stoupali po schodech nahoru. Nevěřičně jsem zírala na dřevěné obložení sahající do půlky zdí, které bylo ve skoro dokonalém stavu. Dechberoucí.

Ráda bych řekla, že mě jeho slova nerozhodila, ale čím blíže jsme byli k pracovně *pana Woodhilla*, tím víc se mi chvěly ruce. Možná za mé rozpoložení mohlo tohle místo, které dokázalo v člověku vzbudit respekt. Pod vysokými stropy jsem si připadala malá a kroky, které se hlasitě nesly chodbou, dodávaly celé situaci na dramatickosti.

Byla jsem natolik rozrušená, že jsem nebyla schopná vnímat cestu. Periferním viděním jsem si všimla, že většina pokojů a sálů má oprýskané zdi, které před lety zdobily krásné malby či tapety, ale na důkladnější průzkum jsem neměla čas. Franz svižným krokem rázoval za svým cílem a u toho mi pořád opakoval, jak je důležité, abych dodržovala pravidla a chovala se slušně. Než jsme došli na konec chodby, kde na nás už čekaly obrovské dubové dveře, měla jsem srdce až v krku.

„Pan Woodhill tě obeznámí s tvou prací temnonoše. Potom tě zavedu do kuchyně, kde si tě převezme Grace, která kromě úklidu vypomáhá i v kuchyni a vysvětlí ti, jak to tady chodí,“ oznámil mi, aniž na mě pohlédl. Veškerou pozornost věnoval zavřeným dveřím, na které následně sebevědomě zabušil. Nadskočila jsem leknutím nad tak hlasitým zvukem, který se následně zlověstně nesl chodbou. Nejraději bych se otočila na podpatku a utekla pryč, ale něco mi říkalo, že bych na útěku dlouho nebyla.

Dveře se se skřípěním otevřely a na prahu se objevila mohutná postava. Opatrně jsem pohledem putovala od nohou až po rozložitá ramena, která bránila ve výhledu do pracovny. Paže měl zkřížené na hrudi a nohy mírně rozkročené. Nepatrně se mi ulevilo, když jsem si všimla, že na sobě nemá formální oblečení jako Franz. Místo toho měl pohodlné kalhoty a černé upnuté triko, které zvýrazňovalo vypracovaný hrudník.

Franz stál přede mnou a něco tiše správci říkal. Poprvé jsem za něj byla vděčná. Odváděl jeho pozornost, a já tak získala alespoň

kratičký okamžik na průzkum. Když jsem vycítila, že jejich rozhovor končí, odhodlala jsem se a zvedla pohled.

Střetla jsem se s párem šedých očí, které mě přimrazily na místě.

Uvědomovala jsem si, že bych měla něco říct, ale v ústech mi vyschlo a přísahala bych, že mi pod jeho autoritativním pohledem zdřevěněly nohy. Ještě nikdy jsem neviděla takhle světle šedé oči. Byly nádherné a děsivé zároveň. Tmavě hnědé vlasy ostře kontrastovaly s ocelovým pohledem a podtrhávaly tak účinnost nebezpečně přimhouřených očí. Potlačila jsem nutkání sklopit hlavu a vyhnout se tak jeho intenzivnímu průzkumu, který mi začínal být nepřijemný.

Franz si našťavaně odkašlal, čímž přerušil náš oční kontakt. Když jsem se trochu uklidnila, došlo mi, že se na mě významně dívá a na něco čeká.

„Dobrý večer,“ řekla jsem nejistě někam do neurčita. Franzovy rty se výhružně stáhly. „Pane Woodhille,“ dodala jsem tentokrát směrem ke správci. Nevěděla jsem, koho z nich jsem se bála víc. Správcovy široké čelisti s ostrými rysy působily nebezpečně, stejně tak jako jeho postoj. Franz byl děsivý úplně jiným způsobem, ale na rozdíl od Brodericka Woodhilla z něj nečišla přirozená dominance.

„Pojď dál, Lexi,“ řekl hlubokým hlasem, který mě rozechvěl a uvolnil mi cestu do své pracovny. Cítila jsem na sobě správčův pohled, ale odmítala jsem mu ho oplatit. Kdybych to udělala, stálo by mě to všechnu předstíranou vyrovnanost a určitě by se mi rozklepala kolena. Obvykle jsem dokázala působit neproniknutelně, ale jakmile jsem uslyšela bouchnutí dveří, veškeré sebeovládání šlo k čertu. Intenzivně jsem vnímala každý jeho krok, tlumený starým vybledlým kobercem. Když kolem mě prošel, přejel mi po zádech mráz.

Pomalou, s důrazem na každý pohyb, si sedl do křesla a opřel se o desku stolu. Levou rukou mi pokynul, abych si sedla. Na rozdíl od něj mé kroky působily nejistě. Posadila jsem se na nepohodlnou židli a raději těkala očima po pracovně. Obrovská knihovna mě

okamžitě zaujala. Sahala až do stropu a knihy vypadaly velmi staře. Všechnen nábytek, včetně velkého stolu, za kterým neochvějně seděl, byl z tmavého dřeva.

„Na panství budete dvě stálé temnonošky. Kolem pozemku jsou další dva, ale s těmi nebudeš běžně přicházet do styku,“ chopil se slova, když pochopil, že se k žádným zdvořilostním frázím nechystám.

„Jak jsem viděla, sídlo je dobře chráněné,“ řekla jsem opatrně, uvědomujíc si, že začít hovor větou „proč zrovna vy potřebujete u sebe dva temnonoše, když některé osady nemají ani jednoho?“ není dobrý nápad. Nicméně se ukázalo, že Broderick Woodhill umí velmi dobře číst mezi řádky, protože jakmile jsem to dořekla, jeho výraz potměl a rysy dostaly ostřejší nádech.

„Předpokládám, že tobě jako temnonošovi nemusím vysvětlovat, že zabít se dá i přes ochranu černobýlem a železem. Zejména pokud je mrtvý dost silný.“

„O zdejší hřbitovy jste se určitě postarali. Kolik jich tady mohlo zůstat?“ zauvažovala jsem nahlas. Mrtví byli svázáni se svým tělem, takže když jste ostatky sežehli plamenem, zničili jste je. Nepochybovala jsem o tom, že místní hřbitovy jsou prokopány skrz naskrz. Kolik jich kolem sídla mohlo být? Zatracenci se drží poblíž svého těla – v rámci několika kilometrů –, takže by jich tady teoreticky nemělo být hodně. Teoreticky. Prakticky se často ukázalo, že těla nejsou pohřbena na oficiálním místě. Bohužel.

„Kolem deseti, ale většina je neškodná a nemá tendence překročit oponu,“ pronesl neutrálně a čekal na moji reakci.

„Jo, toho jsem si všimla,“ zamumlala jsem rozpačitě, když ze mě nespouštěl soustředěný pohled, kterým mě trýznil od okamžiku, kdy jsem vešla do pracovny. Připadalo mi, že ani nemrkal, a to mě znervóznilo do takové míry, že mi po zátylku začal stékat pot.

„Není moc temnonošů, co by za oponu viděli neustále,“ prohodil jen tak mimochodem a konečně přesunul svoji pozornost na skleničku na stole. Nepatrně jsem se uvolnila.

„Hm,“ protáhla jsem. Nechtěla jsem hovor vést tímhle směrem.

„Vzhledem k tomu, že z tebe cítím odpor, vyjasníme si jednu věc,“ změnil znenadání téma. Chtěla jsem něco namítnout, ale jediný pohled do varovně přivřených očí mě donutil všechny protesty spolknout. „Záleží mi na zdejších lidech, a pokud vycítím, že pro jejich ochranu neděláš dost, poneseš za to následky.“

Obočí mi nepatrně vyjelo nahoru. Tohle mělo být vřelé přivítání? „Beru svoji práci vážně a jsem v ní dobrá, ale tohle vyhrožování se mi nelíbí.“

„Jsem pouze upřímný. Pro ochranu místních udělám cokoliv. Lidé si zaslouží mít bezpečné místo k žití.“

Nedokázala jsem potlačit odfrknutí. Sklenička třískla o desku stolu. „Neznám zdejší lidi, takže nemůžu posoudit, jestli si to *všichni* zaslouží, ale život mě naučil jednu věc. Mnoho lidí si nezaslouží ochranu, takže se omlouvám, pokud vám můj přístup připadá... pohrdavý,“ pokusila jsem se zjemnit dopad svého impulsivního chování.

„Tomu rozumím a dovolím si tvrdit, že všichni, co tady bydlí, si ochranu zaslouží, takže to zopakuji ještě jednou. Nechci, aby se tady někomu něco stalo,“ řekl s důrazem na každé slovo. Zkoumavě jsem si ho měřila a snažila se odhadnout, koho mám před sebou, ale tenhle muž pro mě byl záhadou. Vypadalo to, že mu na panství a lidech doopravdy záleží.

Musela jsem se své nedůvěře hořce zasmát. Autority měly ve zvyku mě zklamat. Rodiče, učitelé, lékaři. Všichni mi něco slibovali, ale nikdy to nedodrželi, takže mi teď dělalo potíže uvěřit muži před sebou, který představoval hlavní autoritu našeho regionu. Děsivé, jak se na vás dokáže minulost podepsat.

„Řekl jsem něco vtipného?“ vyrušil mě z mého vzpomínání přísným tónem.

„Ne, jen jsem se zamyslela,“ zamumlala jsem nejistě, když mi došlo, že jsem se na něj usmívala jako blázen. Určitě jsem udělala vynikající první dojem.

„Rozumíme si?“

„Ano.“

„Skvěle, takže teď můžeme přejít k náplni tvé práce,“ zvolil mírnější tón a pohodlně se zapřel do koženého křesla, které bylo na můj vkus příliš okázalé a dávalo jasně najevo, že v něm sedí někdo důležitý.

„Stopování chodců?“ zeptala jsem se už trochu jistěji, protože téma zatracenců pro mě bylo známé a uklidňovalo mě.

„Také. Ale navíc budeš ještě dohlížet na moji neteř,“ sdělil mi opět vážným hlasem. Snažila jsem se udržet neutrální výraz, ale moc mi to nešlo. Na rty se mi už drala otázka, proč bych měla hlídat pouze jednoho člověka, když ochránit potřebují všichni, ale šedé oči držely má ústa zavřená. Naštěstí. Raději jsem si ani nechtěla představit tu melu, která by nastala, kdybych svoji pohrdavou otázku vyslovila nahlas. „Pár mrtvých soustřeďuje svoji pozornost na ni. Dřív se zaměřovali na všechny dospívající dívky, ale Abigail je poslední, která tu zůstala.“

Obočí mi muselo údivem vyjet do závratných výšin, protože Brodericku Woodhillovi přejel po tváři nenápadný úšklebek, který se pokusil zamaskovat usrknutím z poloprázdné skleničky. Nenamáhala jsem se s nasazováním neproniknutelného výrazu. Na to už bylo pozdě. Místo toho jsem dala průchod své zvědavosti.

„Před dvěma lety jsem o něčem podobném slyšela, ale myslela jsem si, že jsou to jenom báchorky. Jste si jistí, že se soustředí na mladé holky?“ zeptala jsem se zamyšleně. Chodci jednali impulsivně. Překročili oponu, kdy se jim zachtělo, bez nějakého zjevného podnětu zabili všechny, kteří jim přišli pod ruku. *Většinou* působili velmi primitivně.

„Ano, víc než jistí,“ ujistil mě pevným hlasem. Zadumaně jsem se opřela o židli a zvažovala, co místní chodce přimělo... *myslet*. Bylo to místem? Nebo konkrétními zatracenci? Bylo něco na té teorii, že čím víc se mrtví potloukali v přítomnosti živých, tím víc se jim

projasňovala mysl? Promnula jsem si kořen nosu a litovala toho, že mrtví nemluví. Pár odpovědí by nám bodlo.

„To je znepokojující,“ zabručela jsem si spíš pro sebe.

„Já vím. A proto jsi tady. Potřebujeme někoho, kdo je vidí neustále, aby je mohl sledovat v jejich prostředí. Třeba tě dovedou ke svému tělu.“

Skepticky jsem nakrčila obočí. „Možné to je, ale moc bych v to nedoufala.“

„Nikdo neví, co se mrtvým honí hlavou, takže bych tuhle možnost nezatracoval.“

„Právě. Nikdo neví, co od nich čekat. Koneckonců jsou to přece lidi...“

4. kapitola

Tiše jsem našlapovala potemnělou chodbou. Ty proklaté dřevěné parkety s oblibou vrzaly a prozrazovaly tak, kde se dotyčný nachází. Ačkoliv mělo sídlo svoji kouzelnou atmosféru, z praktického hlediska mi lezlo na nervy.

Brzy bude svítat a započne můj třetí den na panství, který bych ráda tentokrát začala po svém. Chápala jsem, že se musím přizpůsobit zdejšímu rytmu života, ale byly věci, kterých jsem se nechtěla vzdát.

Například běhání, které mi pomáhalo vyčistit si hlavu a dobít energii před náročným dnem. A po dvou dnech v tomhle sídle jsem tušila, že energie budu potřebovat víc než dost.

Nebylo to tady tak zlé. Jídlo bylo výborné a střecha neprotékala. Tudíž když se včera v noci přihnal déšť, nemusela jsem po pokoji lítat jak kulový blesk, abych všude rozestavila hrnce dřív, než voda napáchá nějakou škodu.

Trochu jsem ale bojovala s orientací. Sídlo bylo velké, a ačkoliv se aktivně využívala jenom tři patra, kvůli spletitým chodbám pro služebnictvo jsem se dokázala lehce ztratit. V přízemí jsem se už docela orientovala. Po pravé straně byla jídelna, jednací pokoj, který správce využíval k pracovním schůzkám, salon s biliárem, ošetřovna, dva pokoje, které sloužily spíš jako odkladiště, obrovský pokoj s kamny a kuchyně s přílehlými skladišti. Víc jsem to dole zatím neprocházela, ale až budu mít čas a nějakého průvodce, prozkoumám i zbytek. Zázemí bylo spíš praktické, a chodbou se dalo dojít dokonce i do skleníku, kde se pěstovala zelenina přes zimu. Včera jsem